

ภาคผนวก

กฎหมายมั่งรายศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการจงใจละทิ้งร้าง

มาตราหนึ่ง ผู้ชายไปอยู่กินกับผู้หญิงนำเงินไปเป็นค่ารักคำขัน นำเงินไปซื้อที่อยู่ ที่นอน นำเงินไปให้เป็นเปลอยลวาน แลเป็นการรักเคารพพอตาแม่ยาย เมื่อเขาทั้งสองอยู่ด้วยกันไม่ได้ ทั้งคู่ ไม่มีความผิด แต่จะหย่ากัน ให้คืนเงินคำขันให้แก่ผู้ชายส่วนที่ผู้ชายเอามาเปลอยลวานก็ดี ซื้อ เครื่องนุ่งห่มให้ภรรยา หรือจ่ายกินด้วยกันก็ดี และที่ผู้หญิงจ่ายค่าเครื่องนุ่งห่มให้สามีก็ดี ไม่ควร เรียกร้องคืน ส่วนที่เปลอยลวานนั้นแม้อยู่ด้วยกัน 3 วัน 7 วัน ก็ตกเป็นของบ้านหญิง เพราะเหตุ ผู้หญิงก็ได้แก่เข้าไปตามวันและคืนที่ล่วงไป ไม่ควรต้องคืนของเพราะเหตุนี้

หากผู้ชายเลวชอบผูกมัดทุบตี ให้หัวแตกบ่าพังโดยไม่สมควร ไม่ชอบใจพอตาแม่ยาย เช่นนี้ถูกคำขันมัน ๆ ให้โล่มันไป ธิบของมันไว้ทั้งหมด แม้จะทำมาหากินได้มาด้วย ก็ไม่แบ่งให้มันเลย เพราะมันเลวต่อเจ้าที่ให้หย่ากันเพราะเหตุนี้

มาตราหนึ่ง สามีละทิ้งภริยาไว้ไม่ยอมหย่าเป็นเวลา 3 ปี ให้ตัดสินว่าหย่ากันแล้ว แต่ถ้า ไม่ครบ 3 ปี ยังขาดแม้แต่วันเดียว ก็ยังเป็นภริยากันอยู่ จะถือว่าหย่าขาดจากกันยังมีได้

สามีซื้อภริยาไว้แล้วจะละทิ้งภริยาไปมีภริยาใหม่ หญิงจะขอคืนค่าตัวก็ไม่ยอมรับพอครบ 3 ปี ให้ตัดสินว่าหย่าขาดจากกัน ให้หญิงคืนค่าตัวให้ตามที่ตกลง(ไว้เดิม) นั้นเถิด

มาตราหนึ่ง ชายไปอยู่กินกับไพร่เมือง ชายนั้นไม่สามารถทนรับราชการได้ จึงได้ละทิ้งลูก เมียไปหนึ่งปี ให้หญิงแต่งงานใหม่กับชายที่รับราชการได้ ถ้าชายคนเดิมกลับมาจะว่าอะไรไม่ได้ เพียงแต่ให้คืนข้าวของเงินทองที่นำมาใช้การแต่งงานนั้น แต่ถ้าหญิงแต่งงานใหม่ก่อนครบกำหนดให้ ใช้เงินหนึ่งในสามค่าของหญิงให้กับผัวเก่า และให้คืนข้าวของที่นำมาใช้ในการแต่งงานด้วยหากชาย หนีไปทำให้เสียราชการเจ้าขุน ให้หญิงแต่งงานใหม่กับชายที่ปฏิบัติราชการได้โดยไม่ต้องเสียค่าอะไร เพียงแต่ให้คืนข้าวของที่ผัวเก่านำมาแต่งงานด้วยเท่านั้น

กฎหมายลักษณะผัวเมียที่เกี่ยวข้องกับการจงใจละทิ้งร้าง

บทที่ 49 ชายอยู่ทางวัน 1 แลทาง 3 7 15 วัน เดือนหนึ่ง มาสู่ขอลูกสาวหลานสาวท่าน เปน เมีย อยู่ด้วยกัน วิวาหต์่าตีกันด้วยประการใดๆ ชายลงจากเรือนละหญิงไว้ ถ้าชายอยู่ทางวันหนึ่งให้ ผัดแต่ใน 3 เดือน ถ้าชายอยู่ทาง 3 วัน ให้ผัดแต่ใน 6 เดือน ถ้าชายอยู่ทาง 7 วันให้ผัดแต่ใน 8 เดือน ถ้าชายอยู่ทาง 15 วันให้ผัดแต่ในปีหนึ่ง ถ้าชายอยู่ทางไกลเดือน 1 ให้ผัดแต่ในปีหนึ่งกับ

4 เดือนตามระยะทางใช้ ให้หญิงหาผู้เฒ่าผู้แก่ แลกำนันพัน นายบ้าน ร้อยแขวง กรมการ แลผู้มีบันดาศักดิ์ผู้ใดผู้หนึ่งให้ช่วยส่ง ทุน สิ้นสอด ชั้นหมาก แลสิ่งของเดิมแห่งชาย ถ้าพบชายๆ รับกัด้มีรับกัด้ ท่านว่า ชายหญิงขาดจากผิวเมียกัน เหตุชายละหญิงไว้แกลั้งจะให้หญิงชุกละทุกในโลกี้ แล้วจะให้ยากแก่ความเมืองท่าน ถ้าไม่พบชายให้ส่งแก่บิดามานดา ญาติพี่น้องแห่งชาย ถ้าบิดามานดา ญาติพี่น้องแห่งชายมีรับ ให้หญิงนั้นไปบอกแก่กำนันพัน นายบ้าน ร้อยแขวง กรมการ แลผู้มีบันดาศักดิ์ผู้ใดผู้หนึ่งว่าตนได้ส่งทุน สิ้นสอด ชั้นหมากแลสิ่งของเดิมให้ชายเป็นค่านับแล้ว มิพบชาย แลได้ส่งแก่บิดามานดา ผู้เฒ่าผู้แก่แห่งชายเป็นค่านับหารับไม่ ท่านว่าหญิงชายจึงขาดจากผิวเมียกัน

ถ้าหญิงชายอยู่ด้วยกัน หาทุนสิ้นสอดชั้นหมาก มิได้กัด้ แลมีทุนสิน จำหน่ายสิ้นไปด้วยกันกัด้ ให้หญิงไปบอกกล่าวไว้เป็นค่านับแล้ว หญิงชายขาดจากผิวเมียกัน ถ้าแลหญิงมิได้ส่งทุน สิ้นสอด ชั้นหมาก แลสิ่งของเดิม มิได้ไปบอกกล่าวไว้ เป็นค่านับท่านว่าหญิงชายยังมีขาดจากผิวเมียกัน ถ้าหญิงมีผู้ผิวใช้ ให้ไหมโดยปรถมผิดเมีย

อนึ่ง เกิดบุตรชายอยู่ด้วยกัน หาทุนสิ้นสอด ชั้นหมาก ให้ส่งแต่ทุนแลสินเดิม แก่ชายจงถ้วน หญิงชายจึงขาดจากผิวเมียกันโดยพระราชกฤษฎีกา

บทที่ 50 ผิวเมียอยู่ด้วยกัน หญิงนั้นหาความผิดมิได้แลชายนั้นโกรธหญิงเกบเอาทรัพย์สิ่งสินตนลงจากเรือนไป แลชายนั้นมิได้ไปมาเป็นช้านานถึง 8 9 10 11 เดือนตามระยะทางพ้นกำหนดแล้ว จึงให้หญิงเอา สิ้นสอด ชั้นหมาก ทุนทรัพย์ของชายนั้นไปส่งแก่ชายแล พ่อแม่ชายนั้นเป็นต้นเป็นประธานแล้ว ชายหญิงจึงขาดจากผิวเมียกัน

อนึ่ง ถ้าชายไปด้วยสามารถโทโสมาแซก ครั้นหากโกรธแล้วมันเสียเมียมันมิได้ แลกลับมาหาเมียมัน ด้วยสุภาพสุจริต แลได้ทรัพย์สิ่งของเยี่ยมเยียนแต่ใน 8 9 10 11 เดือนกัด้ ปีหนึ่งกัด้ ถ้าหญิงนั้นมีสมัครรักชายแกลั้งค่อนคับกลับด่าชายเป็นอันหมี่ดี มิให้ชายนั้นไปมาอีกเล่าใช้ ท่านว่าจะให้มันขาดจากผิวเมียกันนั้นมิได้ ท่านว่าหญิงนั้นมันทุจริตติดเอาใจออกนอกในผิวมัน ถ้าหญิงมีผู้ ผิวให้ปรับไหมโดยพระราชกฤษฎีกา

บทที่ 55 ชายหญิงอยู่กินเป็นผิวเมียกัน แลชายคิดเอาใจออกนอกใจหญิงยกย้ายทรัพย์สิ่งของ เกบเอาสินเดิม สิ้นสมรสไปให้ไว้แก่บิดามานดา ญาติพี่น้องแห่งตน ไปมีเมียอื่นกัด้ แลเกบเอาทรัพย์สิ่งของไปมิได้มีเมียอื่น ร่างหญิงไว้พ้นกำหนดกัด้และชายแกลั้งขับไล่หญิงเสีย เกบเอาทรัพย์สิ่งของไว้แต่ผู้เดียวกัด้ หญิงมาร้องฟ้องพิจารณาเป็นสัจ ท่านว่าชายนั้นเลี้ยงหญิงมิเป็นธรรม ให้ชายส่งทรัพย์สิ่งของซึ่งเกบไปนั้นมาจงถ้วน ควนให้ปันสินเดิมให้แก่หญิงแก่ชายตามเดิม สิ้นสมรสซึ่งชายเกบเอาไป แลหญิงได้ไว้มีมากน้อยเท่าใด ปันให้แก่ชายหญิงคละกั้งให้ชายหญิงขาดจากผิวเมียกัน เหตุชายมิได้เลี้ยงหญิงโดยธรรม

บทที่ 57 ชายใดไปเลี้ยงลูกสาวท่านให้ย่าเกรงพ่อแม่ ผู้เฒ่าผู้แก่ แลญาติพี่น้องแห่งหญิงเสมอพ่อแม่แลญาติพี่น้องแห่งตน อย่าให้ทำความสปรมาทอันมิชอบ ถ้าชายนั้นวิวาทต่่าตีภรรยาแลจับหอกดาบ ธนูน้ำไม้ศรรพอาวุธทั้งปวงจะฟันแทงภรรยา พ่อตาแม่ยายญาติพี่น้อง หญิงห้ามมิฟังก็ดี แลชายหยาบซ้าด่าตีทุบถองฟันแทงพ่อแม่ผู้เฒ่าผู้แก่แห่งหญิงเจ็บปวดไม่ถึงสาหัสก็ดี ท่านว่าชายนั้นอุกอาจนัก ให้เอาสิ่งสินแลของ ๆ มั่นคืนให้แก่มัน ถองส่งซบมันเสีย อย่าให้บาดใหม่ตั้งฉนั้นผู้อื่น ถ้ามันยังรักเมียมันอยู่มันขอลูกะโทษว่าตัวมันผิดแล้ว ให้มันแต่งเข้าตอกดอกไม้ รูปเทียน ผ้าห่มหนึ่ง เล่าเข้าเปิดไถ่ให้พ่อตาแม่ยายสมักสมาแล้ว จึงให้มันอยู่กินด้วยลูกสาวสืบไป

ถ้ามันซกตีฟันแทงทุบถอง พ่อตาแม่ยายผู้เฒ่าผู้แก่แห่งหญิงมีบาดเจ็บถึงสาหัสสาครรจ์ก็ดี แลมันเปนโจรผู้ร้ายก็ดี ท่านว่าชายนั้นทุจริตหยาบซ้าหามารยาทมิได้ ดูบังเหตุให้พ่อตาแม่ยายริบเอาทรัพย์สินของชายนั้นไว้ให้แก่หญิงจงสิ้น

บทที่ 58 ชายไปเลี้ยงลูกสาวท่าน ให้ย่าเกรงพ่อตาแม่ผู้เฒ่าผู้แก่ แลญาติแห่งหญิง ถ้าชายมีพยศ กินเหล้ามักค่าตีเมียตน พ่อตาแม่ยายห้ามปรามมิฟัง มันว่ากล่าวกินเลยหยาบซ้า แลให้เครื่องอันมิดีแก่พ่อตาแม่ยายก็ดี แลมันถูกละหุกตีเมียไปต่องพ่อตาแม่ยายก็ดี ให้มันแต่งเข้าตอกดอกไม้รูปเทียนสะมาพ่อตา แม่ยายแล้วให้เรียกเอาทานบนไว้

บทที่ 61 ชายไปเลี้ยงลูกสาวหลานสาวท่าน แลมีสิ่งสินไปด้วยเปนค่านับถ้าชายหยาบซ้าต่อด่าตีพ่อตาแม่ยายและผู้เฒ่าผู้แก่แห่งหญิง แลชายนั้นไม่ทำทานบนให้ก็ดี ไม่สะทกสะมักสะมา พ่อตาแม่ยายผู้เฒ่าผู้แก่ก็ดี หญิงว่ามีอยู่เปนเมียชายนั้นสืบไป

บทที่ 62 ผู้ไปค้าแต่จังหวัดเมืองพระราชเสมามณฑลเมืองขึ้นแห่งพระเจ้าอยู่หัว แม้นไปฟันกำหนดฎปีหนึ่งชายมีมา ท่านว่าหญิงชายขาดจากผิวเมียกัน ถ้าชายมีมาฝากของมาถึงเมียตนก็ดี ให้หนังสือมาบอกศุขทุกใช้เจ็บให้รู้กังวลแห่งตนก็ดี กำหนดฎ 3 ปี ถ้าฟันกำหนดชายมีมา พระราชกฤษฎีกาว่าหญิงนั้นมีได้เปนเมียชายนั้นเลย หญิงมีซู้เอาผิวหาโทษมิได้ทั้งชายผู้ผิวใหม่นั้นก็หาโทษมิได้เลย ถ้าชายผู้ใดเอาหญิงเปนซู้เปนเมีย แต่ในกำหนดฎนั้นคือเมียท่านแลให้ใหม่โดยขนาด ถ้าฟันกำหนดฎแล้วหญิงมีซู้ผิวแลผิวเก่านั้นมาทำร้ายแก่ชายหญิงก็ดี ท่านว่า มันลวงอาชญาท่านให้ใหม่ทวีคุณ

แม้ว่าชายไปเมืองจีน ไปชะเล ไปเชียงใหม่ ไปพังค่า ไปชะวาผาแดงตั้งนั้นใช้ท่านให้หญิงอยู่ถ้า 3 ปี ถ้าได้ข่าวว่าสลัดจับชาวผิวไปได้ แลสำเนาสดไปตักข้าศึกให้หญิงอยู่ถ้า 7 ปี ถ้าฟัน 3 7 ปีแล้ว หญิงมีซู้ผิว มิให้มีโทษแก่หญิงชายนั้นเลย ถ้าชายผิวเก่ามาทำร้ายแก่เขาทั้งสองใช้ ท่านให้ใหม่ดุจเดียวกันแล

บทที่ 65 สามีวิวาทจะหย่ากัน สามีให้หนังสือแก่ภริยา ภริยาให้หนังสือแก่สามี ต่อนหน้าผู้
 ถ่า ผู้แก่ ท่านว่า ฟังเอาหนังสือสามีภริยาได้ เขาสามีภริยาขาดจากกัน

บทที่ 67 ภริยาสามีมิชอบเนื้อฟังกใจกัน เขาจะหย่ากันนั้นใช้ ตามน้ำใจเขาเหตุว่าเขาทั้ง
 สองนั้นสิ้นบุญกันแล้ว จะจำใจให้อยู่ด้วยกันนั้นมิได้

บทที่ 70 ผัวเมียอยู่ด้วยกัน ผัวไปค้าได้เมียใหม่มาด้วย ชายทำเคียดแก่เมื่อก่อน แลจะ
 อยกันใช้ ให้แบ่งสินนั้นทิ้ง เพราะเมื่อก่อนนั้นหาโทษมิได้ผู้ชายนั้นอาธรรม

บทที่ 112 ชายใดมีเมียแล้ว พรางว่าหาเมียมิได้ ให้สู้ขอหญิงอื่นมาเปนเมียแลเมียก่อนตี
 ค่าหญิงซึ่งสู้ขอมาเปนเมียนั้นเจ็บปวดใช้ ถ้าหญิงผู้เจ็บมิสมักอยู่ด้วยชายนั้น ก็ให้ว่ากล่าวยังสภา
 กะลาการให้ขาดจากผัวเมียกัน จึงให้ใหม่ชายผู้พรางถ่าพ่อหลวงท่าน แลให้ใหม่ผู้ช่วยกล่าวขอขึ้นทิ้ง
 ชายผู้พรางให้แก่หญิงผู้บาทเจ็บ เหตุหญิงเสียตัวเพราะชายพ่อหลวง ถ่าหญิง เกิดบุตรด้วยชายนั้น
 แล้ว ให้สิทธิเปนเมียชาย หญิงจะว่ากล่าวอย่าฟังฟังมันเลย

บทที่ 141 หญิงใดมีทุกขยาก ชายว่าจะช่วยทุกขยากหญิง ๆ เชื้อฟังคำได้ร่วมประเวณี
 ด้วยชายๆ ช่วยทุกขหญิงได้ หญิงนั้นคงสิทธิเปนเมียชาย ถ่าชายพ่อหลวงหญิงๆ ร่วมประเวณีเสียตัวแก่
 ชายๆ พิจารณาเปนสัจว่าชายหลวงหญิงจริงไว้ ให้ใหม่ชายผู้พ่อหลวงเท่าค่าตัวหญิงแล้วยกให้หญิงกึ่งๆ
 หนึ่งนั้นเปนสินไหมกึ่งพิไนกึ่ง เหตุชายหลวงหญิง ให้ชายหญิงขาดจากผัวเมียกัน

ถ่าชายได้เสียเงินช่วยทุกขยากหญิงนั้นบ้าง แต่ภอเปนที่ มิได้ช่วยหญิงให้พ้นจาก
 ทุกขยากโดยสุจริต หญิงยังหาบุตรมิได้ ไม่สมักอยู่ด้วยชายใช้ ให้หญิงคืนเงินซึ่งชายเสียนั้นให้แก่ชาย
 จงทวน ชายหญิงจึงขาดจากผัวเมียกัน ถ่าชายได้เสียเงินช่วยทุกขยากหญิงนั้นบ้าง แลหญิงได้เกิด
 บุตรด้วยชายนั้นแล้ว หญิงนั้นคงสิทธิเปนเมียชาย

ถ่าชายมิได้ช่วยทุกขยากหญิง หลวงทำซู้ให้หญิงเสียตัวแล้วเอาหญิงไปขายผูกดอกเบี้ยก็ดี
 ชายให้เช่าใช้ต่างดอกเบี้ยก็ดี แลหญิงคิดจุกใจว่าชายช่วยทุกขยากมิได้ แลมิสมักอยู่ด้วยชายใช้ ท่าน
 ให้เรียกเอาเงินแก่ชายนั้นส่งให้นายเงินจงครบ แล้วให้ทวนหญิง 10 ที่ เหตุหญิงในเบายอมด้วยชาย
 ก่อนแล้วให้ชายขายต่อไป จึงได้ยากแก่ความเมืองท่านๆ ให้หญิงชายขาดจากผัวเมียกัน โดยพระราช
 กฤษฎีกา

ตัวอย่างคำฟ้องหย่ากรณีจิตใจละทิ้งร้าง

○ (๔)

คำฟ้อง

คดีหมายเลขดำที่ ๑๐ /๒๕ ๕๑

ศาล ยะวชนและครอบครัวกลาง

วันที่ ๒๙ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕ ๕๑

ความ แพ่ง

ระหว่าง { นายบุญมี แต่กรรมบัง โจทก์
นางสบาย แต่กรรมบัง จำเลย

ข้อหาหรือฐานความผิด

จำนวนทุนทรัพย์ บาท สตางค์
ข้าพเจ้า นายบุญมี แต่กรรมบัง โจทก์

เชื้อชาติ ไทย สัญชาติ ไทย อาชีพ ค้าขาย เกิดวันที่ ๑๖
เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๙ อายุ ๔๒ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๓๓ หมู่ที่ ๒
ถนน จันทร์ ตรอก/ซอย วัดใหม่ ไกล่เคียง ตำบล/แขวง เมือง
อำเภอ/เขต เมือง จังหวัด อำนาจเจริญ โทรศัพท์
ชื่อยื่นฟ้อง นางสบาย แต่กรรมบัง

เชื้อชาติ ไทย สัญชาติ ไทย อาชีพ ค้าขาย
อยู่บ้านเลขที่ ๓๒ หมู่ที่ ๓ ถนน บางนา-ตราด
ตรอก/ซอย อุดมทรัพย์ ไกล่เคียง ตำบล/แขวง บางนา
อำเภอ/เขต บางนา จังหวัด กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์

มีข้อความตามที่จะกล่าวต่อไปนี้

หมายเหตุ ในช่องสำหรับลงชื่อโจทก์จำเลย ถ้าเป็นราษฎรให้ลงชื่อตัวและชื่อสกุล ถ้าพนักงานอัยการ เป็นโจทก์ให้แสดงตำแหน่ง

ข้อ ๑. โจทก์จำเลยเป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมาย โดยได้จดทะเบียนกัน ณ สำนักงานทะเบียน

อำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๑ และมีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือ เด็กชายแกะ

แต่กรรมบัง ซึ่งถึงแก่ความตายไปแล้ว และรายละเอียดปรากฏตามภาพถ่ายทะเบียนสมรสและสำเนาทะเบียนบ้าน

เอกสารท้าย คำฟ้องหมายเลข ๑, ๒

ในระหว่างสมรส โจทก์จำเลย มีทรัพย์สินอันเป็นสินสมรส คือ ที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.

๓ ก.) เลขที่ ๘๔๑๖๖ เลขที่ดิน ๑๗๕ ตำบลบึง อำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ เนื้อที่ ๒ งาน ๗๑ ตารางวา

รายละเอียดปรากฏตามภาพถ่ายหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก) เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓

ข้อ ๒. เมื่อประมาณต้นปี พ.ศ.๒๕๔๘ จำเลยบอกกับโจทก์ว่าจะเดินทางไปกรุงเทพมหานครเพื่อไปสั่งซื้อ

สินค้าจำพวกอุปกรณ์เครื่องมือการเกษตร มาจำหน่ายที่ร้านค้าซึ่งโจทก์และจำเลยเปิดกิจการร่วมกันที่บ้านเลขที่

๓๓ ตำบล เมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ จากนั้นจำเลยไม่เคยติดต่อส่งข่าวคราวให้โจทก์ทราบเลย

จนกระทั่งวันที่ ๓๐ เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘ โจทก์ไปติดตามหาตัวจำเลยที่กรุงเทพมหานคร พบว่าจำเลยไป

เช่าบ้านพักอาศัยอยู่ที่ ๓๒ หมู่ ๓ ถนนบางนา-ตราด แขวงและเขตบางนา กรุงเทพมหานคร และบอกกับโจทก์ว่า

ไม่ต้องการกลับไปอยู่ร่วมกับโจทก์ที่จังหวัดอำนาจเจริญอีก โจทก์พยายามชักชวนให้จำเลยกลับไปอยู่ร่วมกับโจทก์

ฉันสามีภริยาตามเดิม แต่จำเลยไม่ยินยอมยังคงพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครเรื่อยมา นับถึงวันฟ้องเป็นเวลา

๒ ปี ๓ เดือนแล้ว

การกระทำของจำเลยเป็นการจงใจละทิ้งร้างโจทก์เป็นเวลานานกว่าหนึ่งปีแล้ว มีเหตุตามกฎหมายที่โจทก์และ

จำเลยจะหย่าขาดจากกันตามกฎหมาย โจทก์เคยแจ้งให้จำเลยไปหย่าขาดกับโจทก์และแบ่งที่ดินซึ่งเป็นสินสมรสต่อ

กันตามกฎหมาย แต่จำเลยกลับเพิกเฉยโจทก์ไม่มีทางบังคับจำเลยได้ จึงต้องนำคดีมาฟ้องเพื่อขอबारมีศาลเป็นที่พึ่งต่อไป

ควรมีควมแล้วแต่จะไปรด

(๕)

คำขอท้ายคำฟ้องแพ่ง

เพราะฉะนั้นขอศาลออกหมายเรียกตัวจำเลยมาพิจารณาพิพากษา และ บังคับจำเลยตามคำขอต่อไปนี้

๑. ขอให้ศาลพิพากษาให้โจทก์จำเลยหย่าขาดจากการเป็นสามีภริยากัน

๒. ขอให้ศาลพิพากษาให้จำเลยแบ่งสินสมรส คือ ที่ดินตามหนังสือรับรองการทำ

ประโยชน์ (น.ส.๓ก) เลขที่ ๘๔๑๖๖ เลขที่ดิน ๑๗๘ ตำบลบึง อำเภอมือง จังหวัดอำนาจเจริญ เนื้อที่ ๒ งาน

๗๑ ตารางวา ครึ่งหนึ่งแก่โจทก์ หากไม่สามารถตกลงกันได้ให้นำออกขายทอดตลาดนำเงินมาแบ่งปันกัน

๓. ให้จำเลยชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนโจทก์ด้วย

ข้าพเจ้าได้ยื่นสำเนาการฟ้องโดยข้อความถูกต้องเป็นอย่างเดียวกันมาด้วย

ฉบับ และรอฟังคำสั่งอยู่ ถ้าไม่รอฟังถือว่าทราบแล้ว

โจทก์

คำฟ้องฉบับนี้ข้าพเจ้านางสงเสริม ให้แตกแยก

ทนายความใบอนุญาตที่ ๒/๒๕๔๒ อยู่บ้านเลขที่ ๔๔ หมู่ที่ ๒ ถนน จันทน์-สะพานสอง

ตรอก/ซอย วัดดอน ไกลเคียง ตำบล/แขวง สาทรเหนือ

อำเภอ/เขต สาทร จังหวัด กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์เป็นผู้เรียง

ผู้เรียง

คำฟ้องฉบับนี้ข้าพเจ้า

อยู่บ้านเลขที่ หมู่ที่ ถนน

ตรอก/ซอย ไกลเคียง ตำบล/แขวง

อำเภอ/เขต จังหวัด โทรศัพท์ เป็นผู้เขียนหรือพิมพ์

ผู้เขียนหรือพิมพ์

ตัวอย่างคำฟ้องหย่ากรณีจิตใจละทิ้งร้าง

○ (๔)

คำฟ้อง

คดีหมายเลขดำที่ ๑๑ /๒๕ ๕๑

ศาล ยะลาชนและครอบครัวจังหวัดสมุทรปราการ

วันที่ ๒๙ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕ ๕๑

ความ แพ่ง

ระหว่าง { นางมี นามสมมุติ โจทก์
นายมา นามสมมุติ จำเลย

ข้อหาหรือฐานความผิด

จำนวนทุนทรัพย์ บาท สตารางค์
ข้าพเจ้า นางมี นามสมมุติ โจทก์

เชื้อชาติ ไทย สัญชาติ ไทย อาชีพ แม่บ้าน เกิดวันที่ ๑๒

เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๐ อายุ ๓๐ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๒๒ หมู่ที่ ๕

ถนน ปู่เจ้าสมิงพราย ตรอก/ซอย แบริ่ง ไกล่เคียง ตำบล/แขวง เสาธง

อำเภอ/เขต บางเสาธง จังหวัด สมุทรปราการ โทรศัพท์

ขอยื่นฟ้อง นายมา นามสมมุติ

เชื้อชาติ ไทย สัญชาติ ไทย อาชีพ รับราชการ

อยู่บ้านเลขที่ ๓๒ (กรมคูทหารเรือ) หมู่ที่ ๒ ถนน พระสมุทรเจดีย์

ตรอก/ซอย ไกล่เคียง ตำบล/แขวง แหลมฟ้า

อำเภอ/เขต พระสมุทรเจดีย์ จังหวัด สมุทรปราการ โทรศัพท์

มีข้อความตามที่จะกล่าวต่อไปนี้

หมายเหตุ ในช่องสำหรับลงชื่อโจทก์จำเลย ถ้าเป็นราษฎรให้ลงชื่อตัวและนามสกุล ถ้าพนักงานอัยการ เป็นโจทก์ให้แสดงตำแหน่ง

ข้อ ๑. โจทก์จำเลยเป็นสามีภริยากันโดยชอบกฎหมาย โดยได้จดทะเบียนสมรสกัน ณ กิ่งอำเภอบางเสาธง

จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อวันที่ เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๒๐ ดังปรากฏตามรายละเอียดหนังสือสำคัญการสมรส

สำเนาเอกสารคำฟ้องหมายเลข ๑

ข้อ ๒. หลังจากจดทะเบียนสมรสกันแล้ว โจทก์และจำเลยอยู่ร่วมกันประมาณ ๖ เดือน จำเลยก็ไปราชการ

ที่จังหวัดนครพนมและไม่เคยกลับมาหาโจทก์อีกทั้งไม่เคยส่งเสียหรืออุปการะโจทก์ตามหน้าที่สามีพึงมีต่อภริยา

โจทก์เคยขอติดตามไปด้วยจำเลยก็ไม่ยอมให้ไปจนล่วงเลยไปประมาณ ๑ ปี จำเลยกลับมารับราชการอยู่ที่กรมอู่

ทหารเรือป้อมพระจุลฯ ตำบลแหลมฟ้า อำเภอมะรุทระเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ โดยจำเลยไม่ยอมบอกให้

โจทก์ทราบ จนครั้งสุดท้ายโจทก์กับบิดาได้ไปหาจำเลยเพื่อสอบถามเรื่องระหว่างโจทก์และจำเลย โดยบอกจำเลย

ว่าหากอยู่กินด้วยกันไม่ได้ก็ให้จำเลยหย่าให้โจทก์เสีย จำเลยไม่ยอมหย่ากลับทำให้โจทก์ฟ้อง การกระทำของ

จำเลยเป็นการจงใจละทิ้งร้าง กล่าวคือจำเลยไม่เคยทำหน้าที่อันสามีพึงมีต่อภริยาเกินกว่า ๑ ปี ไม่อุปการะเลี้ยง

ดูโจทก์ตามหน้าที่

การกระทำของจำเลยเป็นการจงใจละทิ้งร้างโจทก์เป็นเวลาเกินกว่า ๑ ปี มีเหตุตามกฎหมายที่โจทก์และ

จำเลยจะหย่าขาดจากกัน โจทก์เคยแจ้งให้จำเลยไปหย่าขาดกับโจทก์แล้ว แต่จำเลยกลับเพิกเฉย โจทก์ไม่มีทาง

บังคับจำเลยได้ จึงต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลเพื่อขอให้มีศาลเป็นที่พึ่งต่อไป

ควรมีควมแล้วแต่จะโปรด

(๕)

คำขอท้ายคำฟ้องแพ่ง

เพราะฉะนั้นขอศาลออกหมายเรียกตัวจำเลยมาพิจารณาพิพากษา และ บังคับจำเลย
ตามคำขอต่อไปนี้

๑. ขอให้ศาลพิพากษาให้โจทก์และจำเลยหย่าขาดจากการเป็นสามีภริยากัน

๒. ให้จำเลยชำระค่าธรรมเนียบและค่าทนายความแทนโจทก์ด้วย

ข้าพเจ้าได้ยื่นสำเนาการฟ้องโดยข้อความถูกต้องเป็นอย่างเดียวกันมาด้วย

ฉบับ และรอฟังคำสั่งอยู่ ถ้าไม่รอให้ถือว่าทราบแล้ว

โจทก์

คำฟ้องฉบับนี้ข้าพเจ้า นายช่วยเหลือ ให้แตกแยก

ทนายความใบอนุญาตที่ ๑/๒๕๔๐ อยู่บ้านเลขที่ ๓๐ หมู่ที่ ๑ ถนน จันทน์

ตรอก/ซอย วัดดอน ไกลเคียง ตำบล/แขวง สาทรใต้

อำเภอ/เขต สาทร จังหวัด กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์

เป็นผู้เรียง

ผู้เรียง

คำฟ้องฉบับนี้ข้าพเจ้า

อยู่บ้านเลขที่ หมู่ที่ ถนน

ตรอก/ซอย ไกลเคียง ตำบล/แขวง

อำเภอ/เขต จังหวัด โทรศัพท์ เป็นผู้เขียนหรือพิมพ์

ผู้เขียนหรือพิมพ์